

text a foto> René Nekuda, africký dopisovatel Nového Prostoru

René Nekuda o své cestě do Keni **O JEDNÉ ZTRACENÉ MYSLI**

V lednu letošního roku jsme spolu s Humanistickým centrem Narovinu vyhlásili soutěž o měsíční dobrovolnickou stáž v Keni. Přihlásilo se na sto soutěžících a čtenáři pak v SMS hlasování rozhodli, že koncem října do Keni odletěl student hlineckého gymnázia René Nekuda. Tohle jsou jeho první dojmy po pár dnech po návratu z afrického dobrodružství.

Čerstvý vzduch africké přírody byl cítit už pár kroků od prašné silnice. Tuhle vůni snad nikdy nezapomenu – sladká s příměsí potu tvrdě pracujících lidí, kteří znají opravdový význam slova ŽIVOT.

Příběh o jedné ztracené mysli

Zpátky v Čechách jsem již pár dní a stále se nemožu vyhnout srovnání Česka s Keňou. Stejně jako mě neustále pronásledují různí lidé s různými otázkami, promítají se v mé hlavě obrazy keňských vzpomínek s evropskou realitou.

Jeden z prvních šoků, který po návratu nastal, byla znovuoobnovená školní docházka. Jsem studentem hlineckého gymnázia, a když si jen tak v maturitním ročníku odskočíte na měsíc do Keni, dokáže to trochu zamíchat s vašimi znalostmi. A co hůř (nebo naštěstí?) – dokáže to pořádně zamíchat s vašimi názory na svět a život vůbec. A jsem tam, kde jsem chtěl být. U tématu tohoto článku popisující souboj jednoho bezejmenného chlapíka, který se setkal s „jiným“ africkým světem a nyní má v hlavě totální chaos. Je to fiktivní příběh,

který vznikl ve školní lavici jako jedna slohová práce. Jsou v něm prvky tajemna a množství autentických zážitků, které jsem prožíval první týden po přistání na Ruzyni. (Pozn.: Pochopitelně ne vše je pravdivé a odpovídající skutečnosti.) Tak prosím, vstupte do mé mysli...

Sedím v jedné malé hospůdce kdesi v Dublinu a má potměná duše se vrací ve vzpomínkách zpět. Zpět k okamžiku, který postupně změnil celý můj dosavadní život. Byla sobota 29. října roku 1996 a já jsem po dlouhém letu v Boeingu 737 konečně přistál na keňské půdě. Jakmile mi nový styl žití přešel do krve, což bylo až překvapivě rychle, mohl jsem si čtrnáctidenní pobyt začít užívat naplno. To se mi dařilo i díky mým novým černošským kamarádům jako byl Ben.

Jednoho slunečného dne mě tento mladý Keňan vzal na malý výlet do masajské vesnice. Cesta byla krátká, ovšem v poskakujícím miniautobusu s dalšími třemi osobami na společném sedadle se drobek protáhla.

Čerstvý vzduch africké přírody byl cítit už pár kroků od prašné silnice. Tuhle vůni snad nikdy nezapomenu – sladká, s příměsí potu tvrdě pracujících lidí, kteří znají opravdový význam slova ŽIVOT. Hned u vstupní brány nás přivítal vysoký štíhlý muž se spoustou šperků po celém těle.

„Mé jméno je Musquotte Odhiambo,“ prohlásil hrubým hlasem hodným náčelníka

Děkuji. Stejně jako, už asi po stopadesátě, děkuji všem čtenářům Nového Prostoru, kteří mě poslali do Keni. Stejný dík díky patří všem, kteří mi věřili a jakkoli podpořili.

vesnice. Co vám mám vyprávět! Masajové spoléhají na přírodu a také ji řádně uctívají. Vždyť je to pro ně Matka, z níž vzešli a která se o ně stará a její je pomocí zvířat, rostlin a příznivého počasí. Proto vše, co ve vesnici najdete, je vyrobeno ze dřeva či hlíny a má za úkol chránit dobytek nebo pomáhat při pěstování všemožných plodin. Po krátké

očima a přinesl vychrtlou slepici atletického vzrůstu. Náčelník vytáhl ze své kapsy slonovinovou dýku a nebohé zvíře rychlým tahem usmrtil. Souběžně s touto popravou žena rozhodila kosti z ryb, ptáků a drobných hlodavců tak, aby stékající teplá krev mohla tyto bílé věcičky zabarvit do ruda.

Můj příběh je o muži, který poznal způsob života v Africe - chudobu zasnoubenou se štěstím. Po návratu musel žít v evropském světě a nedokázal být šťastným. Jestli to bylo díky prastarému rituálu, který absolvoval v masajské vesnici, nechám na vás.

procházce jsem byl zaveden do šeré chýše s malými otvory místo oken. Zde seděla polonahá žena, která byla slepá. Sotva jsem vešel, zpozorněla a jakoby nic prohodila něco ve svahilštině. Nevím, co to znamenalo, stejně jako nevím, co znamenaly události, které poté následovaly.

Žena vzala do ruky pár kostí drobných zvířat. Mezitím přišel malý chlapec s lesklými

Vůbec jsem netušil, co se děje, jenom jsem nehnutě seděl a pozoroval to divadlo, ze kterého byla cítit síla prastaré tradice. Další věta ve svahilštině opustila ženina ústa a já tvrdě usnul.

Ráno jsem se probudil s bolestí hlavy a na mém nočním stolku ležel malý lísteček, na kterém bylo napsáno:
„Chtěl jsi peníze a dostaneš chudobu.“

PTEJTE SE NA COKOLIV RENÉHO NEKUDY

Jako tečku za celou sérií Hledá se dobrovolník do Keni připravujeme velký rozhovor s Reném o jeho pobytu v Africe a také o všem, co se třeba v článcích objevilo i neobjevilo ...

Pokud máte na Reného jakékoliv otázky, pošlete je do 18. ledna 2006 na mail: magaben@novyprostor.com.

Chtěl jsi moc a nedostaneš ji, protože není k životu potřebná.
Chtěl jsi lásku ženy, která tě nemiluje a dostaneš lásku ženy, kterou nejvíc nenávidíš.“

Nic víc, nic míň. Pouze tohle. Jeden zažloutlý papírek a pár slov. Člověk by nikdy neřekl, co dokáže všechno udělat. Stalo se. Vše se stalo a mě to štvě. Hlodá to ve mně

renekuda.cz
/prednasky